

gerekt en opgevouwen te worden. Bep leerde hielmpjes in kousjes leggen en ze daarna oprollen. Hoog opgestapeld lag eindelijk het goed op het kleerbakje.

's Middags waren zij een poos bezig met al het goed uit te zoeken, opdat Toosje, Nellie, Jootje en Coba, en hoe de poppekinderen nog meer heeten mochten, toch ieder hun eigen kleertjes aan zouden krijgen. 't Leken wel nieuwe poppen, zóó keurig zagen zij er uit, toen ze allen aangekleed waren. En ik zou je niet kunnen zeggen, *wie* 't meest tevreden waren, de poppe-kindertjes of de poppen-moedertjes, over de *poppewasch!*

De Chocola-fabriek
door
W. Blomberg—Zeeman

Jan kreeg een doos met flikjes
Van tante Carolien,
Hij kon daar mooi mee spelen
Al met zijn zusje Fien.

Ze hadden saam een winkel
Met laadjes, o, zoo fijn,
Ze speelden kruideniertje,
Fien mocht de koopvrouw zijn.

Jan kocht maar telkens flikjes,
Liefst maar een pond of tien,
„Nee hoor, dat gaat niet langer.”
Zoo bromde zusje Fien.

„Waarom koop jij geen krenten?
Geen koffie of geen thee?
Ik blijf met alles zitten,
Ik speel niet langer mee!”

„Toe Fien,” zei Jan toen goedig,
„Kom wees nu maar niet boos,
Er zijn nog heel wat flikjes,
Nog wel een halve doos.

Wij spelen dan fabriekje
Met onze chocola,
Wij stampen het in potjes,
Al op de toonbankla.

Wij nemen melk en water,
Zooals Moe ook wel doet.”
Zus dacht: „Ja, dat zal smaken!”
En vond het plan dus goed.

Nu hadden ze te zamen
Een chocola-fabriek,
Zij stampten en zij mengden
En deden dat heel kwiek.

Toen 't bedtijd was geworden,
Verdeelden zij de zaak.
Leeg werden alle potjes,
Dat gaf een groot vermaak.

Maar 's morgens was ons Jantje
Zoo duizelig, zoo raar.
Moe liet den dokter komen,
Jan voelde zich heel naar.

De dokter zei: „Maar jongen,
Hoe kom je nu zoo ziek?”
„Misschien wel,” zuchtte Jantje,
Van de choc'la-fabriek.”

DE DOMME MUISJES

DOOR

W. BLOMBERG—ZEEMAN

Er waren eens twee kleine muisjes
Met velletjes zacht als satijn,
Ze hielden van lekkere hapjes,
En kaas — o, die vonden ze fijn.

Hun moeder was heel erg verstandig,
Die zei: „Eet niet al, wat je vindt,
Want altijd dat smullen en snoepen
Wordt nog eens je ongeluk, kind!”

Ze lieten hun moesje maar praten,
En gingen te zamen hun gang.
Ze waren zoo flink en zoo dapper,
En zelfs voor een poes nog niet
[bang.

't Was eens op een heel mooien
[avond,
Het tweetal ging saam op de jacht.
„Hè, kijk eens, wat lekker vet hapje.”
Dat hadden ze heel niet verwacht.

En zie toch wat wonderbaar huisje,
Vrij kan je naar binnen toe gaan,
Loop weg, onverstandige muisjes,
Blijf toch uit dat huisje vandaan.

Maar neen hoor, één gaat er naar
[binnen,
De deurtjes zijn opengezet,
En 't spek daar, dat ruikt er zoo heerlijk,
Ja hoor eens, dat treft ze nu net.

Heel vlug zal ze lekker gaan smullen,
Maar flip, flap, de deurtjes gaan toe,
Het muisje dat zit er gevangen.
Het komt nooit weer terug bij zijn
[moe.

Vrouw Keetje verschrok van dat leven,
De muizenval was het. Ja heusch!
Slof, slof, ze moet eventjes kijken,
De bril valt pardoos op haar neus.

Het andere muisje schrok ook zoo,
Heel vlug gaat zij er van door.
Straks zegt ze met tranen in d' oogjes,
„Moe! 'k Zal nooit meer snoepen
[gaan, hoor!”

